

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön november 24^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

S i r o k - v á r .

Nincs ég alatt állandóság;
A' mi csak él megszűnik.
Mit szemed lát, halandóság
Alatt nyög, és eltűnik.

ENDRŐDY.

Hogy a' falusi vigság tavasz viruktával sokkal igézőbb, mint valamennyi nagy város-szülte élvezet, senki sem tagadhatja. — A' szem különféle kedves tárgyat szemlélhet, 's hova csak tekint, mindenütt talál olly lényt, mellynek kifejlésén érdekek csüggnék pillantásai. A' levegő, melly itt a' városi költeményektől nincs el-sötétítve, világos, egészséges és tiszta; a' helyett, hogy sok bünteljes házakon keresztül üvöltene, átlengi a' virányos mezőket 's árnyékos erdőket, és olly varázs-illatot hint, melly az emberi idegeket és tagokat inkább erősíti, mint minden fölnyitott gyógyszer-táriszelencze, üvegce, balzsam- és bűz-koszorúzza por. A' vegyült 's természeti ártatlanságban felnőtt mezei virágok, mellyekből a' munkás méhek mézőket szívják, vigan szökdelő nyájak legelése juhászok vig dalaival párosulva, 's végre röviden mondván: a' falusi egész élet-mód inkább képes a' képzelő erőt elragadni, mint a' városnak öszves pompás éldelete.

Illy élénk képekkel bibelődék agyam Parádra utazásomkor, 's ezen ábrándozásimból csak egy régi vár omladéka ébreszte-föl, melyet, eltévesztvén az utat, véletlenül pillanték-meg. Én, a' régiségek szent romjain nyugodni szeretek, 's csak hamar elhatározám a' jó órányi távulságra fekvő romoknak megszemlélését.

Milly érzelmeket gyulasztának keblemben a' kopár kősziklák pyramisai, milly főséges gondolatok villanának elmémbe a' tán valamelly főnemű 's érdemtelen honvédőnek palotáján, a' zöld fűvel 's fákkal benőtt vári téren vizsgáldtamkor, pusztá szavakkal nem fejezhetem-ki.

Némán ballagtam-le a' várból, keblem edzette köréből, burgonya-földeken keresztül a' falu temploma felé ugyan azon uton, melyen feljövék, 's a' szemlélt komor düledékek, mint még annyi fényes paloták, lövelték-át valómat.

Most egy hatalmas szózatú „dicsértessék“ riaszta-föl elmerült-ségemből. Hátra tekintvén egy valódi ősz Magyarat pillanték-meg, kinek üdvözlését a' szokott „mindörökké“-vel viszonzám. Komoly arca, férjfiás tekintete, 's egész alkata csak hamar megismerteték velem a' falu harangozóját. — Mivel pedig gyanítám, hogy e' várról valamely népmondának kellett divatban lenni, nyájasan kérdezém az öreget, miféle vár az? — „Ez uram — szólla ő innepélyesen, sipkáját félre konyitva, szemei pedig szikraként csillogván — valaha a' Töröké volt, azon vérszomjazó népe, mely hazánkat olly változhatlan daczczal századokig pusztítá.

Szemlélje csak édes ur azon két kicsucsorodott emberi alakú kőanyagot“ — szólla folytatólag az öreg. — „No's mi végből?“ — vala kérdésem. — „Az adott alkalmat — viszonzá hevesen, botjára támaszkodva — azon regére, melyet tőlem halland. Menjünk nyomorult ugyan, de tiszta keblű honfiakat szívesen fogadó lakomba! Ott egy pipa döbrei dohány és egy kancsó hegyi bor mellett sürűbben villanandnak agyamba a' pór nép füzte népmondák.“ — Szóváltás nélkül érénk a' jó embernek roncsolt házikójába, honnan az egész omladékokt kényelmesen szemlélgethettük. „Feleség, feleség! — kiálta a' tisztos ősz — az ünnepi veres borból!“ — Ez egész készséggel hozá pinczéből a' kívánt nedvet, 's a' természet-remekelte kőasztalra tevé. — „Most hord-el sátorfádat!“ — szólla az öreg nejéhez engesztelőleg mosolygva; és amaz e' parancsot teljesítve távozik.

Néhány köhintés 's egy két korty élet-adó után — mint ő nevezé — imigy kezdé rövidke elbeszélését. — „Valamint egyes ember életében, ugy a' köz életben is vannak időpontok, melyek a' legterhesb tömegeket vetik előnkbe.“ — Ez mintegy bevezetésül szolgálja — és tovább e'képp folytatá: „de hogy röviden elbeszéljem: e' vár a' Törököknek kiűzetésök után — mint mondják — egy nemes vérből származott dús Magyarra szállott által — ki olly elmetehet-séggel volt fölruházva, mely őt valódi nagy emberré tette vala. De fájdalom! — előitéleteit nagy hibák homályosíták-el. Bátorság és lelkeség párosítva fűszerezék ugyan természetét, de sokszor a' legborzasztóbb történetekre adának alkalmat. Kedvelé az erényt, de ön szeretetét nem hagyá megsértetni, és szeszélyeinek az utat tárva tartá; elleneit kérlelhetlen zsarnoki szigorúsággal üldözé. Nejét olly forrón szerette, mint csak földi lénytől kitelheté; ám de amaz megveté szerelmét, 's kicsapongásokkal tölté azon üres órákat, melye-

ket férjének hon nem léte nyujta neki.“ — Itt az öreg elbeszélésében akadozott, 's köny-ár boritá szemeit. — „Azon kicsucsorodott kő-alakok egyike ezen vétkes asszonyé — rebegé fájdalomtól ihletve — a' másik pedig egy házi baráté, ki az asszony kegyében részesülve visszaélt a' vendég-szeretet jogaival. A' ház ura csak hamar nyomára jött a' hűtelenségnek, 's mind kettőre iszonyú átkokat monda, mellyeknek legrémítőbbje azon ohajtás vala, hogy a' két hűtelen kővé váljék. Az átok teljesült, 's im' azon helyen, hol e' két alak áll, váltak mindketten kővé, de csak lassanként merevedvén el tagjaik, azon pillanattól kezdve, midőn az átok reájok mondatott. — Mielőtt pedig kővé válnának, az asszony szünetlen ezt kiabálá: sirok, sirok, mig meg nem halok!“ — Innen a' vár, és falu örök emlékül e' nevet meg is tartá. Század óta állnak már itt; csak éjféلكor, a' lelkek órájában (mit már számtalanszor tapasztalék) ágaszkodva dűledeznek. — Ez okozza e' tájékban a' borzadást, ez azon félelmet, mellytől minden lakos meglepetik, ki éjjel tájban erre jár.“ — Így végzé szavait az agg férjfiú, 's én köszönettel végbucsút vevén tőle, eltavozám.

Mázsányi suly omlott-le keblemről, midőn Diogenes hordója alakú kocsimba bemászva a' látott 's hallottakat tökéletes egymiségbe fűzhetém; és felkiálték:

Fényljen o hon! égi képed
Hír, örök hír csillagán,
Végý a' sorson győzedelmet,
'S a' borongó éjszakán.

F — us János.

Egy jelenés a' parisi bérkocsisok csapszékében. *(Végzet.)*

Csak ugyan nem esalt-meg engemet szürkécském; éppen hátára csapék egy párt, midőn egy fiatal ékes öltözetű asszonyság, pénzét zsebkendőjébe kötven sietve közelit felém; felnyitattja kocsim ajtaját, 's hamar a' Tivoli-fördőkbe hajtat. Mi oda érünk, egy szép férjfiú fogadja őt, 's kezét megcsókolja. Ez jól van, gondolám. — „Van apró pénzed, kocsis? itt van 100 sou.“ (5 forint.) — Én, mint nálunk szokás, jó lassan olvasok-ki egy pár tuczat nagy garasokat, hogy az asszonynak unalmassá tegyem a' várakozást; mert szerelmeseknek nem sok béketűrösök van. — „Ej, be soká babrálsz nagy sou-jaiddal!“ 's erre karján fogja a' szép urat, 's eltűnik. — Hej, ez derekasan megy, gondolám, 38 és 5 tesz 43-at. — Azt gondolja kegyed, hogy talán már végére jöttem? Éppen nem, ennek vége sincs.

Négy igen feltüzesült perlekedő 's] fenyegető urak ülnek kocsimba; egyiknek hóna alatt egy kis ládácska volt. „Befogd szádat! — mond az utóbbi hozzám, 's két hátulsó kereket nyomott markomba — a' montmartrei kőbányákhoz!“ — Mi oda érünk; az én uraim egy setét fasorba mennek, én két pisztollövést hallok; ismét elő jönnek, az egyiknek karja kendőhurokban nyugszik; visszaviszem őket Le Riche restauratorhoz, az italien boulevardra; én még egy ötfrankos darabot kapok; 's mivel a' fiatal uracsnak sebe csekély volt, hallom, hogy egy jó engesztelési vendégséget rendelnek.“ — „A' mennykőbe is — félbeszakasztám a' kalandort — már ez elég lehetne kegyednek egy napra!“ — „Édes pajtásom! — viszonzá ő — én is így gondolkozáim; de éppen akkor jött felém egy fekete ruhás ur, 's temetésre hívott; ma már kocsimnak mindenütt meg kellett jelenni; a' holt testtet Père Lachaise-ig vittük. Mivel pedig az, ki megfogadott, örökös lett, engem jól fizetett, és száz garasos két új darab andalgott testvérei közé. Az alatt, míg a' holt testet sirba ásták, lovaimnak abrakot adtam; kegyetlen lettem volna, ha ma a' zabot kimélem vala. Vissza megyünk Parisba; az örökösök vigan ugrálnak-le, 's testamentumról fecsegnek. Ez engem nem illetett; de azonnal némelly bálköntösbe öltözött szép leányok fogadnak-meg; mert már este volt. Ez jól megy — gondolám — ebből is kerül-kivalami; gavallérjok nincsen, majd megfizettetem őket. — Én nem viszem kegyeteket — mondtam — mert lovaim fáradtak; és mivel most nem vagyok szokott állóhelyemen, nem vagyok köteles a' kocsiszásra. Legnagyobb szerencsémre éppen néhány esőcsepp hullott, 's a' czifra öltözetet zápor fenyegette. — „O! édes barátom — mondanak egyszerre valamennyin — legyen olly szivességgel, meg lesz velünk elégedve; ime egy hat frankos tallér (értetődik, hogy négy sou hijával), csak jól hajtson.““ — Már ez más hang vala; tehát csak hamar fel a' bakra, és sebes vágatva a' Michaudière utszába. — Eihiheti édesem, hogy eddigi beszédem még csak kicsinység volt. Most egy bank-adó jön felém különféle pénzzacskóval; én a' kijelet helyre viszem őt, 's már éjfél is elmúlt, a' száz sou darab úgy pottyog tőle, mint az érett alma; de még most jön a' java. A' banquier kocsimban felejt egy zacskót, melyben 4200 frank volt. Mint becsületes ember, más nap legelőszer is sietve vivém a' zacskót a' rendőri hivatalra, 's becsületes magam viselete ötven tallért hozott-be.“ — „De már most csakugyan vége szakadt a' nevezetes napnak?“ — „Már az igaz, szinte belé is fáradtam annyi hátulsó kerék elrakásába; mindenbe bele un az ember! hadd számoljam csak öszve:

A' menyekző behozott	—	18	frankot
Az ifiú ember öngyilkolása	—	10	—
Szegény anyja adott	—	10	—
A' szép kisasszony fürdője tett	—	5	—
Temetés	—	10	—
Bál	—	6	—
A' talált pénzi jutalom	—	150	—

Összesen 209 frank.

Tehát két száz kilencz frank! már ezzel — gondolám — lefektetik az ember!“ — „A' mennykőbe! magam is úgy vélem.“ — „Ah fájdalom! én nem valék mindenkor bérkocsis. A' mint itt lát kegyed, én egy ministernél kocsis voltam, finom frizurát, 's paszomántos ruhát viseltem; de szerencsétlenségemre egykor a' tuillériákban felforgattam kegyelmes uramat 's elkergettek. Ekkor egy piperkőczhez állottam szolgálatba, ki hitelezőjeit ostoresapásokkal fizette. Már mindenből kifogytunk, 's csak a' pástétomsütő akart kölcsönözni. „Jaques (Jakab)!—monda tehát gazdám — minthogy csupán csak azon jó 's nagylelkű pástétomsütőnek van hozzánk bizodalma, tehát etesd lovaimat süteményekkel!“ — Én csakugyan egy pár napig süteménynyel tartám lovaimat, míg az érzékeny pástétomsütő is ránk unt; a' lovak vásárra vándorlottak, gazdám St. Pelagieba, én az utszára, 's innen egy játékoshoz szegődtem. Átkozott mesterség! egész éjjel őrt kellett állanom. Azután egy divat-árosnéhoz jutottam. Ekkor ismét minden estvén a' játékszin 's bálház ajtaja előtt kellett ácsorognom: végre bele unván a' sok változtatásba, fiakerköpönyegbe suhantam. Az első napok, megvallom, savanyúk voltak; eső, hó, hévség, hideg egymást érték; de nem sokára mindenhez hozzá szoktam. Ha szomorú, kedvetlen voltam, a' csapszéki asztalon a' polichinello buja kéje minden búmat eloszlatta. Csak hamar érzettem, hogy üres gyomorral is jobb a' szabadság rabszolgaságnál, melly tele tömheti az ember beleit; én mindent bölcselkedési tekintetben veszek.“

Erre én megköszöntem az elmés Fiakernak szivességét, 's elbucszúzásra egy palaczk riquigni-t, 's két poharat hozattam.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Guacharo. L' Herminier ur a' franczia tudós akademiának egy kitömtött Guacharót küldött, annak némi új adatokat magában foglaló leírásával együtt. Ezen madár csupán növényekkel él, 's különös nagyságú gyomra van. Az Indusok igen kedvelik zsirját, melly a' bőrön átszivárog, ha ez kevéssé megnyomatik, mivel az a' testnek belsejében hig állapotban van, 's a' madár

holta után sem lesz sűrűbb, ha kevés sóval kevertetik. Ezen zsirnak szaga nincsen; színe olyan, mint a' mandola-olajé 's ize nem különbözik a' disznó zsiréétul. Már Humboldt is tapasztalta, hogy a' fiatal Guacharók mesterséges felnevelése-lehetetlen. Tíz közül két hónap alatt nyolcz, a' többi kettő pedig 3-dik hónapban döglött-meg minden szorgalmas ápolás 's étetés daczára. A' Guacharó igen kedvelten egy madár; szereti a' magányt és setétséget; farkát fel, orrát lefelé tartván formája olyan, mint egy békáé. A' kutyáktól igen fél; jární csak nehezen tud, de annál gyorsabban szaldogál, leginkább éjjel. A' Guacharók magvai vagy is az úgy nevezett szemillák, melyeknek az Indiabeliek csudatévő erőt tulajdonítanak, nem egyebek, mint különféle növény-magok, melyeket a' Guacharó elszór, miután a' gyümölcs külsejét megette vagy elválasztotta. Ezen magok gömbölyűk, feketék 's igen fűszeresek.

Nevezetes állatok Parisban. Dussumier ur a' parisi természetvisgálók muzeumának következő állatokat ajándékozott, Indiában, Molukkában 's a' jóremény fokánál tett utazása után. — 1) Egy nő oroszlánt az Indus folyó napkeleti partjáról, mely annyival inkább nevezetes, minthogy ekkoráig az ázsiai 's afrikai oroszlánok közt felállított különbség nincsen bebizonyítva. — 2) Egy nagy parduczhoz igen hasonlító állatot, melyről Dussumier ur úgy vélekedik, hogy annak leírását már Buffon közölte, 's azt Uncze-nak nevezte. — 3) Malabar tájékáról egy az Európaiaktul különböző vaddisznót. — 4) Egy négy szarvú him 's négy nő antilopé-t, melyekhez hasonlók Európában még soha sem voltak láthatók. — 5) Kétféle Ichneumont. — 6) Egy Antilopét (zergét) a' jó reményfokáról, melyet a' Hollandiak bűvárszarvasnak neveznek. Ehhez hasonlót Európában mind eddig csak kitömvé lehetett látni. — Mind ezen állatok a' tengeri utazás viszontagságait egészségök változása nélkül kiállották, mely körülményt méltán! a' szerencsések közé lehet számlálnunk. Utazásának célirányos végre hajtására Dussumier ur egy különös, az állatok kényelméhez alkalmazott, hajót készíttete, 's azt Buffon-nak nevezé. Ugyan ezen szorgalmas természet-búvár jövő esztendőre némelly indiai növénynek megszerzése végett Parisból el fog költözni oly hajón, mely meleg ágyakkal lesz ellátva, 's a' híres Cuvier nevét fogja viselni.

Rendkívüli nagyságú kolompér-növény. Lord Lismores falusi lakhelyének elején egy kolompér-növény szára van, melynek magossága nyolcz láb. Termesztője, egy éltes kertész, ezelőtt néhány hónappal azt jövendölte, hogy az, gyökerének kiásatása előtt, még egyszer oly magasra nővend.

Deménfalvi csepkőbarlang. Ezen barlang Liptó vármegyében van, Szent Miklós nevű m. várostul mintegy másfélórányi távolságra. Deménfalvától keresztül menvén azon rendkívüli nagyságú kősziklák ötlenek az utas szemeibe, melyek több rendbeli barlangot rejtenek-el magukban. Ezek közül leghíresebb a' Cserna nevű, melyben évenként számos utazók megfordulnak azon természeti csudaművek megsejmlése kedvéért, melyek itt hihetlen mennyiségben 's különböző alakban találhatók. A' bemenetelhez jutni kívánók egy kalauzt fogadnak maguknak, ki őket egy merevény hegy közepe tájáig vezérli, hol a' barlangnak csekély nagyságú nyílása van. Egy ideig a' járás ezen barlangban, az ut egyenetlensége miatt, igen kellemetlen; a' setét 's mintegy feneketlen mélység, borzasztó viszhang, melyet a' köveknek lezuhanása okoz, a' távban csillámló lámpák szokatlan érzelmeket gerjesztenek az emberben. Végre egy terem alakú és nagyságú térés következik, melyben a' csepkőből alakult oltárok, orgonák, oszlopok, 's redőzetek különféle meglepő hely-

zetben állanak egymás mellett, 's a' nézőre rendkívüli benyomást tesznek. Innen völgyeken 's dombokon keresztül, pompás edények, pyramisok 's oszlopok között tovább vezet az út, 's a' mellékes nyílások, melyeket emberi 's állati alakok őrizni látszatnak, a' többi oldalas barlangok benyíását jelentik.

KÜLÖNFÉLE.

A' hangász család. Nehány esztendő előtt Lille városban (franciaországban) egy hangműkedvelő lakott, ki négy leányát különféle hangműszerekre taníttatta. Mindegyik kisasszony többféle hangműszeren szerze magának ügyességet, 's ezek közül olyanok is levének tanulásuk tárgyaivá, melyeken közönségesen csak férjfiak szoktak játszani. A' legidősebb a' hárfát kedvelé, de a' hegedűt is különös ügyességgel játszá; a' második leginkább gitáron gyakorlotta magát, 's egyszersmind a' fuvolán is képes vala kellemes műszerzenéyeket előadni; a' harmadik kobozt választott iparja főtárgyaul; a' legfiatalabb pedig a' zongora és clarinet-játszásban tökélyességre nézve sok hangász mestert is felül mult. Atyjoknak kedvelt hangszere a' nagybőgő (contrebasse) vala, 's leányaival házi körében számos quintettet játszott-el. Minden nap t. i. este felé más quintett (majd Mozart majd Haydn szerzeménye) hangzott-el gyakorló teremükben a' nélkül, hogy valakit vendégnek meghívtak vagy elfogadtak volna. Ön társaságukkal meg valának ők elégedve, az atya véleménye szerint. — Volt-e a' kisasszonykáknak külön vágyódásuk e' tekintetlen, arról nem irhatunk semmi bizonyost. De akár miképpen volt is a' dolog, végre felerdülének a' leánykák, 's mindegyiknek több gazdag kérője akadt. Azonban atyjok soha sem egyezék-meg abban, hogy valamelyikök férjhez menjen. — „Hát quintettjeinkből mi lesz?” — kérdő megdöbbenve, valahányszor valaki a' menyegzőről szóllott. Semmi sem birhatá őt arra, hogy kedvelt quintettjei játszásával felhagyjon. Végre a' halál választá-el őt hangszereitől, 's a' leányok is árván de nem szegényen (mivel 300.000 frankjok maradt a' menyegzőre) megszabadultak a' hangászati tirannismustól. Hárman közülök már férjhez is mentek, a' negyedik pedig Brüsszelben egy nevezetes kereskedési intézetet kormányoz. Meg kell még jegyeznünk, hogy a' hangászat iránt mostani körülményeikben különös gyűlöletes indulattal viseltetnek.

A' londoni Kings színház nevezetes költségei. Ezen színház igazgatója Laporte az általa meghívott híres művészeknek 1834-ről 1835-re terjedő fellépésük ideje alatt következő mennyiségű fizetést adott. Grisi Julia kapott 35.000 frankot; Coradori asszony 20.000-et; Feron, Seguin, Castelli, 's Kynterland asszonyságok együttvéve 20.000; Rubini 50.000, Ivanoff 30.000; Taglioni l. a. 112.000 (?); Elssler l. a. 20.000; Duvernay l. a. 20.000; Perrot 25.000; Coulou 7.500; Taglioni atyja 10.000; a' táncz-személyzet, másodrendű tagok 's hat előkelő 400.000 frankot, 's mindezt csak öt hónapért. Ha most még felszámoljuk a' többi nevezetes, házbér, világosítás, fölékítési, 's a' t. költségeket, ugy nem lehet mondanunk, hogy azon publicum, melly e' szerfeletti kiadásokat az igazgatónak visszatéríti, a' művészet iránt egykedvűséggel viseltetik.

Különös neme a' speculationak. Egy angol fűszeráros Glasgowban nem régiben kihirdeté, hogy minden, ki nála öt schillingnyit bevásárol, egy különösen e' célra készített könyvhöz be fog irattatni, míg 150.000-re nem menend a' vevők száma. Mihelyt ezen szám teljes leend, mind e' nevek

egy szerencse-fazékba tétetnek, 's kinek neve ki fog huzatni, az a' kereskedő házát, kertjét, színeit és istállóit fogná megnyerni; a' nyertes, ha akarja, a' helyett 1000 font sterling váltságot is vehet.

Nagy ehetőségű tigris. A' zoologi kert igazgatójának Liverpoolban egy fiatal tigrist kínáltak, melyet Kellook kapitán hozott magával Kelet-idiából. Az állat tulajdonképpen a' hidrabad-i Nizamé volt. Az állat felette nagy ehetőséget bizonyítva-be, 's utazás közben 16 borjút emészte föl. — De a' Nizam neve is sokkal nevezetesebb, hogysen azt olvasóinkkal közleni elmulaszthatnánk. A' név következő: Nawel-Asif-Jah-Mozuffier al-Moomalik-Nizam al-Mook-Meer-Furkhonbed-Ali-Khan-Behadour-Fotteh-Jung.

EMLEKMONDÁS.

Halál szereit.

Fegyverek is vannak nagy számmal rejtve körében,
Mindenféle segéd, rövid élet: vesztegetői,
Mint ugyan annyi gyilok, fetrengnek az ifju kor első
Vétkei, bokrosodó nyaválakkal rakva; továbbá
A' rút dobzódás, álomtól gyakran elorzott
Éjjelek állnak mind rontó fegyverre lapitva;
A' sorsnak sujtó buzogánya is itt van; epével
Nagy sebek és kínok vannak gombjára beírva
Maszlagi a' bűnnek, 's az irigység mérge, kigyóként
Mardokló széken, 's a' késő bánat epéje.
Gyötrelmek, haragok mind annyi segédi halálnak,
'S szörnyetegek képét viselik mellette ijesztőn.
A' bús emlékezet, szárnyas nyíl, melyet az elmúlt
Boldog idők, szaladó Parthusként, visszalövelnek,
A' komoly elmetörés, kedves kín kardja, sötétlő
Éles aczél a' vak kétségbe esés, lobogó tör
A' feltő szerelem, éget ha öl, ég ha nem ölhet,
'S életek és örömek hervadnak szörnyű tüztől.
Nyílt verem a' vénség, bizonyos be-nyeléssel ijesztget.

VÖRÖSMARTY.

Jó magyar szokás az, hogy, ki házasodni akar, maga ne menjen, hanem kéroket küldjen; mert ki maga megy, úgy jár, mint Ádám és Éva torkosságuk után, kik a' füge-fa-levéllal azt sem tudták, mit takarjanak-be, mit ne, 's mit mondjanak, mit ne.

KISFALUDY SÁNDOR után Udvary.

Tagrejtvény.

H á r o m s z ó t a g.

Marmaros adja fejét, 's étkednek izzad (1). — Utója
Majd kerek és hosszú, majd kiapadni szokott (3).
A' hasa (2) nem termő, sziklák 's Törökök feje olyan;
Asztalodon láthat'd, Tartja fejét az egész.

MISKOLCZY István.

Előbbi rejtvény: 1) A' kofának. — 2) Kerék-küllők. — 3) Kocsikerekek. — 4)
E' szó: „rövid.“

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsalja 612.